

Nr 156

Av herr **Wolgast**, *angående avgiften å sinnessjukhus för där intagna folkpensionärer.*

Vid ett flertal riksdagar har det s. k. överskottsproblemet blivit behandlat, och det har upprepade gånger understrukits, att problemet måste lösas. Sjukvårdsavgiften utgår i allmänhet med 3 kronor per dag, motsvarande den lägsta ersättningen från sjukkassa. Landstingsförbundet har ock uttalat som sin mening, att avgiften borde sättas till 3 kronor per dag vid alla sjukvårdsinrättningar. I allmänhet har anvisningen följts. Så torde det vara regel, att avgiften vid lasarett samt å kroniska sjukvårdsanstalter utgjort 3 kronor, medan avgiften vid vårdhem för lättskötta sinnessjuka bestämts olika och vanligen så, att avgiften är folkpensionen minskad med visst belopp, nu 360 kronor per år, och således lika med den avgift, som erlägges å ålderdomshemmen.

Utgör avgiften ca 1 100 kronor per år och folkpensionen ca 2 200 kronor uppstår ett överskott av omkring 1 100 kronor. Statsrevisorerna har berört överskottsproblemet och inhämtat, att mentalsjukhusen i Stockholm, Beckomberga och Långbro förvaltar 2,5 resp. 1,9 milj. av folkpensionsmedel för de intagnas räkning. Vid Lillhagens sjukhus utgjorde beloppet 1,25 milj. kronor.

Att finna en lösning av problemet torde emellertid icke vara så enkelt. En utredning i ärendet, vilken framlade förslag 1951, föranledde icke någon riksdagens åtgärd.

Det torde vara uppenbart, att vederbörande folkpensionär bör behålla sin pension ograverad vid vård å länslasarett och därmed jämförliga anstalter, enär sjukhusvistelsen då är av kortvarig beskaffenhet. Vid en längre, stadigvarande vård å sjukvårdsanstalt torde förhållandet vara annorlunda. En lösning av överskottsproblemet är att folkpensionär, intagen å statligt mentalsjukhus, erlägger som avgift folkpensionen minskad med visst belopp (s. k. fickpengar). Härav skulle emellertid följa, att person med högt bostadstillägg finge betala högre avgift än folkpensionär, som har ett lägre. Redan nu råder dock detta förhållande vid ett flertal vårdhem för lättskötta sinnessjuka och vid ålderdomshem. Några nackdelar av detta förhållande har icke framgått.

Enligt vad statsrevisorerna påpekar, var antalet intagna å statens sinnessjukhus år 1954 30 000 personer, av vilka 17 000 åtnjöt folkpension, vilken siffra nu torde ha stigit till 20 000. Sättes avgiften till folkpensionen

minskad med s. k. fickpengsbelopp (nu ca 360 kronor), så skulle en besparing av 14 600 000 kronor kunna göras. Det må medgivas, att problemet ingalunda är löst därmed, men det måste anses synnerligen angeläget, att åtminstone denna åtgärd vidtages. Övriga frågor i samband med lösandet av överskottsproblemet måste vidare tagas under övervägande.

Med stöd av vad sålunda anförts får jag föreslå riksdagen besluta,

att fr. o. m. den 1 juli 1958 avgiften å sinnessjukhus för där intagen patient, som åtnjuter folkpension, må fastställas till folkpensionen minskad med ett av Kungl. Maj:t bestämt belopp (det s. k. fickpengsbeloppet), vilket skulle av patient behållas.

Stockholm den 24 januari 1958

T. Wolgast